

„Tu mi-ai luat credința”

Dirk era un băiat plăcut, vesel, de zece ani. Ochii săi albaștri, limpezi, trădau o minte lucidă și un suflet sensibil. Părinții săi, al căror singur copil era, s-au străduit să-i dea educația cea mai bună. Aceasta a stat, atâta timp cât a fost copil, aproape exclusiv în mâinile mamei sale, o femeie temătoare de Dumnezeu. Ea l-a instruit în tot ce este bun, l-a învățat despre Dumnezeu și Cuvântul Său, iar seara îngenunchea cu el lângă patul său și se ruga cu el și pentru el. Era dorința ei fierbinte să-i facă de timpuriu cunoștință copilului ei cu dragostea de Mântuitor al lui Dumnezeu și să-l ducă pe calea pe care înțelepciunea divină o recomandă și pe care ea însăși umbla cu credincioșie.

Prin urmare, nu puțin s-a speriat când într-o zi, Dirk, după ce s-a întors de la o ieșire cu tatăl său, i-a pus cu totul subit întrebarea:

„Mamă, într-adevăr nu există Dumnezeu?”

„Cum ajungi la o asemenea întrebare, băiatul meu?”, a întrebat mama, privindu-l cercetător cu ochii ei dragi.

„Așa i-a spus tata pe drum unui domn cu care ne-am întâlnit.”

Mama a tăcut, afectată dureros. Știa bine că soțul ei gândea altfel decât ea despre lucrurile care-L priveau pe Dumnezeu și poziția omului față de El. Dar nu se așteptase ca el s-ar lăsa târât să facă o asemenea afirmație în prezența copilului. Deoarece pe moment n-a știut exact ce să răspundă băiatului, la început n-a spus nimic, ci a preferat să aștepte o ocazie potrivită, ca apoi să vorbească în liniște cu el despre această chestiune. Ocazia a găsit-o seara.

„Dirk”, a spus mama, înainte ca ei să îngenuncheze, ca de obicei, pentru rugăciune, „acum spune-mi, tu chiar ai înțeles corect ce mi-ai povestit astăzi la amiază? Nu cumva a spus tata aceasta cu totul altfel? Poate a spus-o numai în glumă.”

„Nu, mamă, tata a spus-o serios”, a asigurat-o Dirk. „Mamă, tata nu se roagă înainte să se ducă la culcare? Nu este foarte grav să spui că nu există Dumnezeu?”

„Dragul meu băiat”, a răspuns doamna Kolberg, „tu vezi că mama este foarte tristă pentru aceasta. Dar să nu mai vorbim împreună despre treaba aceasta. Cel mai bine este să ne rugăm imediat Tatălui nostru care este în cer. În plus, să trecem cu desăvârșire sub tăcere ce mi-ai spus.”

Așa s-a întâmplat. Dirk n-a mai revenit niciodată la problemă. Aceasta a bucurat-o pe mama. Cu toate acestea, din ziua aceea o povară apăsă pe ea. Era grija pentru copilul ei iubit, pentru al cărui suflet tânăr se ruga de acum încolo și mai profund. Încă în aceeași seară vorbise cu soțul ei despre întâmplare, îi împărtășise deschis ce îi spusese Dirk și ce vorbiseră ei doi despre aceasta. Răspunsul rece al soțului ei nu făcuse decât să sporească temerile ei tainice. În urechi îi răsună dureros cuvântul:

„Mai devreme sau mai târziu, băiatul tot va recunoaște eroarea în care îl educi. Da, s-ar putea ca mai târziu chiar să-ți faci odată un reproș din cauza modului tău irațional de educare.”

„O, bărbate, cum poți să vorbești așa!?”

„Știi bine”, a continuat domnul Kolberg, răzgândindu-se, „că ai intenții bune. În aceste lucruri joacă un rol mare chiar educația pe care tu însăși ai primit-o. Dar dezmeticirea va veni și atunci dezamăgirea va fi amară. Dirk al nostru are un cap lucid. În curând va începe să gândească

logic. La școală sigur îi vor fi deschiși ochii și atunci va trebui să vezi că el va trece de partea tatălui său, tocmai fiindcă rațiunea nu va putea să-l lase să procedeze altfel.”

„O, sărmanul meu copil!”, a scăpat de pe buzele mamei la această prorocie.

„Sărman copil!? Tu crezi cu adevărat, dragă soție, că Dirk al nostru va deveni sărman prin aceasta? Nu, nu, în această privință poți să fii liniștită. Dimpotrivă, el se va simți mai liber și prin aceasta mai fericit.”

„Dar el are nevoie de mântuire!”

„De mântuire? Din ce? Poate de păcat? Ei, atunci observă-i odată pe oamenii care susțin că sunt mântuiți de păcatele lor! Vei găsi destui, suficient de repede. Nu, să tăcem! Nu va fi paguba lui Dirk dacă îl va urma pe tatăl său. Dar aceasta vreau să ți-o promit: În niciun caz nu voi căuta să-l oblig sau să-l influențez. Să aleagă singur, să gândească independent. Iar noi vom aștepta liniștiți ce se va alege de el.”

Domnul Kolberg era un tată exemplar, la fel cum era un soț model. El trăia pentru familia sa. Numai această prăpastie exista între soți: ea credea în Dumnezeu și se bucura de iertarea păcatelor ei prin credința în Mântuitorul ei, Isus Hristos; dar el nu credea în nimic. El nu avea nevoie de niciun Dumnezeu al dragostei și de niciun Mântuitor. El lucra la sine însuși și putea „prin simțul său moral puternic dezvoltat”, cum spunea el, să se păzească de rău. El era conștiincios și onest, dădea fiecăruia ce era al său și în plus era și gata să ajute, și binevoitor. În același timp era de neînțeles pentru el, cum soția sa – el nu-și putea imagina un alt om mai plăcut, mai drag - să vorbească despre iertarea păcatelor *ei*.

Două vieți, atât de strâns legate împreună, două vieți, gândind și simțind la fel în câte o privință, și cu toate acestea despărțite una de cealaltă printr-o adâncă prăpastie căscată. Aceasta era realitatea dură.

Și Dirk să treacă de partea tatălui său? O, doamna Kolberg simțea că așa se va întâmpla. Nu va întârzia, cu toate că soțul ei, de dragul ei, pe viitor va fi atent cu afirmațiile sale în prezența copilului. Vedea aceasta deslușit venind: odată cu înaintarea în vârstă, băiatul se va înstrăina de credința în Dumnezeu, și cu aceasta, de inima ei de mamă.

Doi ani trecuseră. Dirk tocmai făcuse doisprezece ani când a început vacanța mare. Părinții hotărâseră ca în anul acesta să nu facă o călătorie mai lungă la mare sau la țară. Voiau să rămână acasă, în schimb, în zilele deosebit de frumoase voiau să întreprindă cu fiul lor mai multe excursii de o zi.

Într-o asemenea plimbare au întâlnit într-o zi un convoi funerar. Dirk voia să știe cine era dus acolo la groapă. Doamna Kolberg, care știa că decedatul dusese până la sfârșit o viață tristă, ostilă lui Dumnezeu, a răspuns înainte să se gândească bine:

„Acesta a fost un om necredincios și de aceea un om nefericit.”

„Pot să-mi imaginez”, a intervenit domnul Kolberg, „că a fost foarte fericit, pentru că nici eu nu cred în Dumnezeu și totuși sunt fericit.”

Doamna Kolberg a privit îngrozită de la soțul ei la copilul ei. Ea n-a spus nimic. Soțul ei înțelese reproșul mut și a răspuns:

„Este timpul, Luise, ca Dirk să afle ce opinii opuse susținem noi doi. Este destul de mare. În afară de aceasta, nu eu am abordat acest subiect neplăcut.”

„Nu, scuze, am fost așa de neatentă. În afară de aceasta am uitat că în Biblie scrie că *Dumnezeu* cântărește duhurile [Proverbe 16.2] și că noi nu putem să știm unde s-a dus sufletul omului. Noi suntem de ieri și nu știm nimic.”

Fără să dea importanță răspunsului soției sale, domnul Kolberg s-a întors spre Dirk:

„Acum ai doisprezece ani, băiatul meu, și treptat vei fi remarcat că există și oameni care nu cred în Dumnezeu.”

Dirk n-a răspuns. De săptămâni îl preocupau așa de multe întrebări și mereu medita la rugatul său de seara. N-ar fi vrut să se lipsească de rugat și totuși - - -!

Sărmanei mame nu i-a rămas ascuns că se petrecea ceva în copilul ei. Dirk se mai ruga, într-adevăr, dar - aceasta a recunoscut-o cu adâncă durere - n-o mai făcea cu bucuria și încrederea copilărească de altădată. Ea simțea tot mai mult și mai mult că temerile ei începeau să se împlinească și Dirk se îndepărta lăuntric de ea.

Apoi a venit seara în care băiatul voia să îndepărteze cu sărutări lacrimile amare ale mamei, pe care el i le pricinuise. El îi spusese deschis:

„Mamă, prefer să nu mă mai rog. Eu - eu - nu știu cum s-o spun, dar - nu mai cred!”

Marea prăpastie s-a căscat mai mult decât oricând. Doamna Kolberg era acum singură de tot. Ce să facă? Singurul ei refugiu era rugăciunea, și mereu erau aceleași nume pe care le rostea neîncetat înaintea Dumnezeului și Tatălui ei: cel al soțului și cel al propriului ei copil.

Dirk se hotărâse pentru opinia tatălui său. Tata conta pentru el ca idealul unui om desăvârșit și a călcat conștiincios pe urmele sale. Voia să devină ca el. Dar și pe mama o iubea profund. Nu putea s-o vadă tristă. Când era singur cu ea, o îmbrățișa înflăcărat. Îl durea amarnic s-o vadă așa de tristă. Domnul Kolberg credea că lui Dirk i-a venit definitiv „mintea la cap” și și-a format concepția de viață după exemplul tatălui. El nu bănuia ce luptă grea încă mai ducea copilul său.

Apoi, deodată, un musafir nepoftit și absolut neașteptat a intrat în casă. Era cel mai nedorit dintre câți puteau să-și dorească intrarea. Dar el a venit și nimeni n-a putut să-i împiedice pătrunderea, nimeni n-a putut să-i interzică să-și ia victima. Victima era soarele casei, iubita soție și mamă.

Doamna Kolberg a murit. La patul morții ei, Dirk l-a auzit pe tata strigând cu adâncă durere: „O, Dumnezeule!”

Băiatul stătea nemișcat. N-avea lacrimi. Privea palid și fix în golul încăperii liniștite, în care iubita sa mamă dăduse ultima luptă. Durerea părea prea puternică pentru el. Domnul Kolberg își privea cu mare îngrijorare copilul. Ziua înmormântării venise. Ah, ce zi! Orele se târau fără sfârșit. Niciun cuvânt de mângâiere n-a ajuns în inimile sfâșiate de suferință. Cu durere mută ședeau rudele și prietenii împreună în încăperea mare în care ardea o lumină, cu toate că era ziua-n amiaza mare. Apoi au urmat sicriul, tăcând.

Tristul drum s-a sfârșit. Mama se odihnea în pământ. Dirk era acum orfan de mamă. Ca și când abia acum devenea deplin conștient de toată neconsolarea situației sale, s-a aruncat disperat pe podea în camera mamei sale, care acum era liniștită și pustie, și a izbucnit într-un plâns spasmodic.

„O, mamă”, striga el, hohotind de plâns, „te-am întristat atât! Tu ai vrut să te rogi cu mine și eu te-am refuzat. Te-am lăsat să plângi. O, mamă! Mamă!”

Tatălui i se rupea inima când îl auzea pe Dirk strigând așa și sughițând de plâns. El a încercat să-l tragă lângă sine pe copilul lui și să-l mângâie, dar Dirk s-a ferit și a strigat:

„M-ai făcut necredincios. Mi-ai luat credința. Acum n-o voi mai vedea pe mama niciodată? O, sunt așa de nefericit! Nu știu nici măcar dacă există un cer. O, mamă! Mama mea!”

Sărmanul tată! Dacă copilul său era disperat, el abia dacă era mai puțin disperat. Neclintit priveala băiatul său și se simțea ca și când ar fi privit într-un hău adânc, înfiorător, care amenința să-l înghită pe el și pe copilul său. El a văzut dintr-odată toată dimensiunea prăpastiei care îl despărțea de soția sa neuitată, pe el - dar și pe Dirk.

Domnul Kolberg a dat o luptă uriașă. Cât de îngrozitor - aceasta o recunoștea acum - era totuși rodul necredinței, care promitea așa de mult și nu putea să dea nimic! Acest rod semăna cu cărbuni reci, cu care nu se poate încălzi niciun om. „O, Dumnezeu!” strigase el în ceasul morții soției sale. O, Dumnezeu! Striga și acum duhul său, pe care filozofia unui ateism gol îl lăsa nesatisfăcut.

În seara acestei zile, tata și-a luat copilul cu el în camera sa și aici au vorbit amândoi despre mama, despre Dumnezeu și despre cer și apoi au îngenuncheat împreună și au strigat către Dumnezeu din adâncul inimii. Și Dumnezeul milostiv le-a ascultat rugăciunea și nu i-a lăsat pe cei disperați pradă disperării, ci i-a condus la Cel pe care El Însuși L-a făcut „lumină a națiunilor, ca să deschidă ochii orbi, ca să scoată din închisoare pe cei captivi, din temniță pe cei care stau în întuneric” (Isaia 42.6,7).

Titlul original: „Du hast mir meinen Glauben genommen”
din *Samenkörner* (Neue Folge 29) 1935, pag. 281-289.